

skrev i et Blad, som hed „Underofficeren“ — der for Resten nu er gaaet ind, og om hvilket det var den almindelige Mening, at det ikke var Organ for Underofficerernes Meninger, men at der stod Officerer bagved —, nogle Artikler, som de forskellige Underofficersforeninger i Landet følte sig forargede over, og et Medlem af „Underofficersforeningen“s Bestyrelse tog i den Anledning Ordet paa et Møde i „Underofficersforeningen“ og stemplede denne Underofficer omtrent med lignende Udtryk som dem, Stabssergent Schmidt havde anvendt overfor Oversergent Sørensen, nemlig at han havde optraadt som en Forræder mod sin Stand. Der blev saa rejst Sag i Anledning af disse Udtalelser, og der fik Krigsretsdommen mærkværdig nok det Udfald, at den Underofficer, som havde sagt overfor den anden, at han var en Forræder imod sin Stand, blev dømt, idet han blev ikendt en Bøde af 80 Kr. for at have benyttet dette Udtryk. Men Forholdet var jo saa ganske vist ogsaa det, at den dømte Underofficer var ikke Højremand, kan jeg maaske sige, han stod, som det er blevet sagt, „paa den forkerte Side af Plankeværket“. Denne Mand blev altsaa dømt netop for det samme, som Stabssergenten blev frifunden for. Se, det forvirrer Folks Retsbegreber, og naar de læse noget saadant, sige de uvilkaarligt til sig selv: der maa være noget i Vejen enten med Straffeloven eller med Domstolenes Sammensætning, noget galt paa en eller anden Maade, en saadan Dom kunne de ikke forstaa, og derfor tro de, der er noget i Vejen, og selvfølgelig kræve de saa, at der paa en eller anden Maade maa foretages Forandringer, for at saadanne uensartede Retsafgørelser kunne undgaaes.

Hvis nu det er rigtigt, at en Underofficer, som anbefaler socialdemokratiske og radikale Kandidater ved Valgene, i Virkeligheden optræder som Forræder mod sin Stand, maa man næsten antage, at han saa ogsaa menes at have gjort Skade paa anden Maade ved denne sin Optræden, og jeg har da ogsaa hørt fra en enkelt Side, at der har været Tale om, at Oversergent Sørensen enten skulde afskediges eller selv vilde udtræde af Hæren paa Grund af, at hans Kollega er bleven frifunden for disse Æresfornærmelser imod ham, men jeg ved ikke, hvor meget det har paa sig. Jeg har set, at Oversergenten skal til Bryssel, og det kunde jo være interessant at faa at vide, hvorvidt der virkelig er noget om, at han enten ønsker at udtræde af Hæren eller skal afskediges paa Grund af denne

Affære. Affæren er ogsaa mærkelig set fra den anden Side, idet nemlig Oversergent Sørensen er kendt indenfor Hæren og Underofficersstanden og i det offentlige Liv som en meget pligtopfyldende Mand, der aldrig har været straffet, og for det andet har han i det hele taget vundet stor Anseelse indenfor sin Stand ved at søge at hæve den paa enhver Maade, hvor det kunde gøres, medens derimod Stabssergent Schmidt er en Mand, som er straffet adskillige Gange, 10 Gange i alt siges det, og det bidrager naturligvis ogsaa til, at Folk i Almindelighed staa noget uforstående overfor en saadan Dom, og de sige sig selv, at der maa være noget i Vejen paa en eller anden Maade, enten med Retsplejen eller med Domstolenes Sammensætning eller med Straffebestemmelserne, eller hvad det nu kan være. Nu vil jeg selvfølgelig straks reservere mig imod, at jeg skulde nære nogen som helst Formening om, at Krigsretsdommerne ikke ere gaaede efter deres Overbevisning, det kunde selvfølgelig aldrig falde mig ind. Men vi vide jo, at en Mands Overbevisning afhænger i høj Grad af den Stilling, han indtager i Samfundet. Ens Overbevisning kan paavirkes paa saa mange forskellige Maader, saa at man, selv om man gaar efter sin inderste Overbevisning, dog ikke træffer det rette.

Folk spørge altsaa sig selv, om der ikke maa være noget galt paa et eller andet Punkt. Det er nu ogsaa i hvert Fald min Mening, — og jeg tror, at adskillige dele denne Mening —, at der er virkelig noget i Vejen paa det ene eller det andet Punkt. For det første er dette, at en saadan Sag, som jeg berørte før, overhovedet skal paadømmes ved Krigsret, en Besynderlighed, thi den Slags Sager har ikke Spor med Krigsvæsenet at gøre, det er rent civile Sager, som selvfølgelig burde kunne finde deres Afgørelse ved den civile Ret. Det er derfor et af de Ønsker, vi nære fra vor Side, at den militære Jurisdiktion maa blive indskrænket til at omfatte rene Tjenesteforseelser, saa at ikke andre Spørgsmaal, der i og for sig ikke komme Tjenerne det mindste ved, skulle paadømmes ved Krigsret.

Under Forhandlingerne om Loven af 8. Maj 1908, som indførte et Forsvar, blev der ogsaa fra forskellige Sider her i Salen krævet, at det Forsvar, som skulde indføres, straks skulde træde i Virksomhed i Stedet for som nu at komme bagefter. Det er jo saaledes ved Krigsretterne nu, at først naar hele Undersøgelsen er sluttet,